

TKP'nin savaşı

TKP'nin kuruluşundan itibaren düşmanı bellidir. Burjuvazi ve onun devleti. TKP bu düzene son vermek için bayrağını dalgalandırmaktadır.

Partimizin önderi Mustafa Suphi ve yoldaşlarının henüz kuruluşundan dört ay sonra katledilmesi bir başlangıçtı. 100 yıl oldu. O gün bugündür parti kadrolarımız hedeftedir. Binlerce kadromuz toprağa düştü.

TKP'den o kadar korkuyorlar ki kuruluşundan iki yıl sonra yasakladılar. Yasak 99 yıldır sürmektedir. Benzer adlarla partiler kurdurdular. Geleneklerinde var.

Partimizin 101. kuruluş yıl dönümünü karşılarken yeni hamlelerin hazırlıkları yürütülüyor. Bu savaş birden fazla cephede çok yönlü geliyor. Su uyur, düşman uyumaz. Ona uygun davranmak lazım.

Katliamlar, cinayetler, işkenceler, sürgünler, zindanlar işçi sınıfının politik öncü örgütünün savaşımını bugüne kadar durduramamıştır, bundan sonra da durduramayacaktır.

Türkiye büyük bir alt üst oluş ile karşı karşıyadır. Dünyanın hiç bir yerinde zorbalanın diktatörlüklerini ilelebet sürdürebilmesi mümkün olmamıştır. Türkiye'de de sürmeyecektir.

Belirleyici olan faşist diktatörlük yıkıldıktan sonra ilerlenecek yoldur. TKP'nin önemi de buradadır.

TKP bugün Türkiye işçi sınıfının, Kürt halkının örgütlü mücadelesinin ortak eseri olan birleşik mücadelenin güçlendirilip geliştirilmesi için çalışıyor. Devrimci uyanış ve yığınların ayaklanması bu şekilde hazırlanıyor.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının belirlediği kızıl savaşım çizgisi, Bilen yoldaşın bizlere öğrettikleri, Deniz yoldaşın direngenliği, Selim yoldaşın gençliğin örgütlenmesinde ve Kürdistan'daki mücadele deneyi, Kadri yoldaşın likidasyona karşı partiyi yeniden örgütlenme pratiği, TKP'nin bundan sonra gerçekleştireceklerinin teminatıdır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 10 Eylül 2021 Tarihli Açıklaması

Dünümüz, Bugünümüz, Yarınımız

TKP 101 Yaşında!

İşçiler, Emekçiler, Türkiye ve Kürdistan'ın yoksul halkları;

Türkiye Komünist Partisi 10 Eylül 1920'de, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ateşleri içinde, Türkiye halklarının, işçi ve emekçilerin bağrında doğdu. Türkiye burjuvazisi o günlerde henüz İngiliz emperyalistleri ile tam anlaşmamıştı. İngiliz emperyalistleri ile genç Sovyet Cumhuriyeti arasında, iki tarafı da idare etmeye çalışan bir politika izliyordu. TKP'yi kuran kadrolar, bu belirsiz süreçte, Ankara Hükümeti'ni anti-emperyalist, anti-kapitalist bir yönelime teşvik eden politikalar geliştirmişlerdi. TKP'nin Birinci Programı bu içerikte idi. TKP'nin kurucu Genel Başkanı Mustafa Suphi yoldaş ile Ankara Hükümeti'nin ve Birinci Meclis'in Başkanı olan Mustafa Kemal arasında bu çerçevede görüşmeler ve haberleşmeler sürüyordu. Genç Sovyet Cumhuriyeti'nin askeri, maddi ve manevi yardımları ile Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda sonuç alan Mustafa Kemal'in farklı eğilimleri olmasına rağmen anti-emperyalist ve anti-kapitalist bir çizgide ilerlemesi, genç Sovyet Rusya Cumhuriyeti ile iyi komşuluk ve işbirliği ilişkilerine devam etmesi amaçlanıyordu. TKP'nin Anadolu ve Rumeli'de köklü örgütlenmeleri vardı. Komünistler Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda önemli roller üstlenmişlerdi. Düzenli ordunun kurulmadığı koşullarda elde silah gerilla savaşı, dönemin nitelemesi ile çete savaşları yürütüyorlardı.

Anadolu ve Rumeli'nin işçi, emekçileri ve yoksul halkları arasında Sovyet Rusya'da kurulan savaşı ve sömürsüz düzene büyük bir ilgi vardı. Komünistler Birinci Meclis'te etkin bir fraksiyon olarak görev almışlardı. Müslüman emekçiler, Anadolu ve Rumeli'de Rumlar, Ermeniler, Museviler, Kürtler, Lazlar, Balkan ve Kafkas göçmenleri, yani farklı milliyetlerden ve dinsel topluluklardan halklar arasında TKP'nin politik ve programatik görüşleri yaygınlık kazanıyor, ilgi çekiyordu. Sovyet Rusya bu halklar için bir örnek ve esin kaynağı olmuştu. Kemalist burjuvazi İngiliz emperyalistleri ile anlaşınca TKP onlar için bir tehlike durumuna geldi. Önce, kuruluşundan henüz dört buçuk ay sonra TKP Genel Başkanı Mustafa Suphi, Genel Sekreteri Ethem Nejat ve aralarında Merkez Komitesi üyelerinin de bulunduğu 15 yoldaşımızı 28-29 Ocak 1921 gecesi Karadeniz'de katlettiler. Bu haince bir katliamdı. Çünkü TKP Genel Başkanı Mustafa Suphi başkanlığındaki TKP heyeti görüşmeler yapmak ve yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuna katılmak için Ankara'ya geliyorlardı. Bu program da bizzat Mustafa Kemal tarafından onaylanmış bir programdı. Yetmedi, bizzat Mustafa Kemal'in yazılı talimatı ile kendi kurmaylarına sahte "TKP" kurdurdular. Ancak, işçi sınıfının, halkların TKP'ye olan yönelimlerini durduramayınca, Ankara Hükümeti 12 Eylül 1922'de TKP'yi yasakladı. Kuruluşundan tam iki yıl sonra yasaklanan TKP bugün hala yasaklı.

TKP'nin önderlerini haince katleden, TKP'yi yasaklayan Ankara Hükümeti siyasi katliamlarına ve soykırımlarına bugüne kadar hala devam ediyor. Komünist katliamlarını, Alevi, Kürt, Rum katliamları izledi. Günümüzde Kürt soykırımı sistematik olarak sürdürülüyor. Ulusal Kurtuluş Savaşı verilen ülke emperyalizme göbekten bağlandı. NATO adlı savaş makinesinin üyesi ve suç ortağı. Asya'da, Afrika'da, Balkanlar'da savaş ocaklarını körüklüyor. Kendi halklarına savaş açıyor. Kürt halkına karşı yüz yıldır süren savaşı şimdi sınır ötesine taşıyarak sürdürüyor. Kapitalist düzen kurumsallaştırılarak geliştirildi. İşçi sınıfı, emekçileri, köylüler, yoksul halklar yoğun bir işgücü sömürsü altında. İşsizlik had safhada. Emekliler açlık sınırının altında yaşam savaşı veriyorlar. Gençler gelecekleri konusunda umutsuz. Kadınlar özgürlüğün sadece kıyafet ile sağlanamayacağını, taciz, tecavüz ve toplumda kendilerine belirlenmeye çalışılan yer nedeniyle yaşayarak

Program ve Politika Üzerine (V)

O İsmail Hakkı YORULMAZ

Yazı dizimizin son bölümünde, bu bölüme kadar olan dört yazıda ele aldığımız konular temelinde Türkiye devriminin stratejisi konusunda yaklaşımlarımızı ele almayı ön görüyoruz.

En son Aralık 2018 revize edilen partimizin program taslağının 27 ve 28. sayfalarından bir alıntı yaparak konuya giriş yapalım:

‘... Demokrasi uğruna savaşımın, proletaryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, ya da bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plana iteceğini v.b. sanmak büyük bir yanlıgı olur. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan sosyalizm başarılı olamazsa, aynı şekilde, proletarya, demokrasi uğruna, bütün alanlarda tutarlı bir devrimci savaşım yürütmeden burjuvaziye yenilgiye uğratamaz. ...’ (Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı - Tezler - V.I.Lenin, Tüm Eserler, Almanca, Cilt 22, S. 144-159, Dietz Verlag, Berlin, 1960)

Temel olarak Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi'nin Devrimci Güç'lerinin taşıyıcısı olacağı; Kürt Öz- gürlük ve Ulusal Demokratik Hareketi'nin, Devrimci-Demokratik Alevi Hareketi'nin, Anti-Kapitalist, Devrimci Müslümanların, Demokratik Çevre Hareketleri'nin ve Devrimci-Demokrat Kemalist güçlerin birlikteliği ile bu süreç geliştirilebilecektir.

Türkiye Komünist Partisi, özünde tümü TKP kökenli olan, Türkiye Devrimci Hareketi içinde 1971 öncesi ve sonrası oluşan tüm siyasi hareketleri, parti ve cepheleri, Türkiye İşçi Sınıfı Hareketinin, Devrim Cephesi'nin, partimiz TKP ile birlikte, temel politik bileşenleri olarak nitelendirmektedir. Böylece 1950'li yıllardan itibaren gelişen ayrışma ve bölünme süreci, Cephe örgütlenmesi içerisinde tekrar birliktelik sağlanması yoluyla sonlandırılma sürecine girecektir.

İşçi Sınıfı Hareketi'nin politik öncülüğünün yeteneği ve gücü, bu sürecin Sosyalist Devrim ile tamamlanmasının teminatı olacaktır. İşçi sınıfı, yoksul köylülük ve küçük burjuvazinin önemli bir kesimi ile devrimci sürecin kesintisiz yürütülmesinde ve gelişmesinde belirleyici rol oynayacaktır.

Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi, reformlarla yetinen, kapitalizmin çerçevesine sıkışıp kalan bir süreç değildir, anti-kapitalist, anti-oligarşik ve anti-faşist bir içeriğe sahiptir. İşçi sınıfı öncülüğünde gelişecek **Devrimci Halk Ayaklanması'nın** ilk sonuç alıcı aşaması olacaktır. Bu aşama, burjuva iktidarının çözülmesi, emperyalizme bağımlı ekonomik ve politik yapının sarsılması, ulusal kaynaklara dayalı sanayi ve üretimin geliştirilmesi, ulusal sorunun çözümü konusunda ilk somut sonuçların elde edileceği bir süreçtir.

Türkiye Komünist Partisi, Sosyalist Devrim Süreci'nin bütününde, bugün kapitalizm koşullarında da, olası mücadele süreçlerinde de, temel ajitasyon ve propagandasını Sosyalizmin propagandası üzerine kurmaktadır. Günlük politik mücadelelerde de, ekonomik-demokratik mücadelelerde de, komünistler sosyalist toplum düzeninin işçi sınıfımız ve emekçi halklarımıza sağlayacağı kazanımları propaganda eder, burjuva sınıfının karakterini anlatırlar. Kısmi kazanımların ve reformların, burjuva iktidarına son vermeden sonuç alıcı olamayacağı konusunda sınıfı aydınlatırlar.

Burjuvazi, iktidarını hiç bir koşulda kendi isteği ile terk etmeyecektir. Burjuva iktidarının işçi sınıfı ve bağlaşıkları tarafından, işçi sınıfının öncülüğünde yıkılması ve yerine Proletarya Diktatörlüğü'nün kurulması mücadelesi her tür savaşım biçimlerine hazır politik bir mücadele ordusu gerektirir. Sonucu, kitleleri kucaklayan bir **Devrimci**

Halk Ayaklanması belirleyecektir. Burjuvazi, işçi sınıfının ve devrimci güçlerin içine bozguncu, inkarcı, sağ ve ...sol" revizyonist, liberal, güçlerini yerleştirerek, devrim sürecini bozguna uğratmak, ömrünü uzatmaya çalışacaktır. Bu sebeple işçi sınıfının devrimci politik güçlerinin bir görevi de taviz vermeden ...sol" maskeli bozguncu akımlara karşı ideolojik, politik ve örgütsel olarak savaşmaktır. Bu görev, sınıf savaşımının bir ögesi olarak hiç bir zaman ihmal edilmemesi gereken, ertelenemez bir görevdir."

Buraya kadar yaptığımız alıntıda hiç bir yanlış yok. Fakat bugünden baktığımızda ve Türkiye ve Kürdistan devrimci mücadelesinin son 40 yılını değerlendirdiğimizde ve de ayrıca özellikle 90'lı yıllar ile birlikte Ortadoğu bölgesinde yaşanan gelişmeleri değerlendirdiğimizde bazı önemli eksikliklerin olduğunu düşünüyoruz. Bu konuyu da program taslağının hazırlanmakta olan yeni revizyonu için tartışmaya sunuyoruz.

Konuya iki açıdan yaklaşmak gerekiyor. **Birincisi** program taslağında Türkiye kapitalizminin analizinde de belirtildiği gibi Türkiye kapitalizmi artık seksenli yıllardaki Türkiye kapitalizmi değil. O dönemlerde "orta derecede gelişmiş ve geri bırakılmış" bir kapitalizm tespiti yaparken, bugün "Türkiye, orta derecede gelişmişlikten, gelişmiş kapitalist bir ülke statüsüne geçme aşamasında bulunan, 'esjik ülkesi' olarak nitelenen bir ülkedir" tespitini yapıyoruz. Bu tespitin gerekçelerini yazımızın önceki bölümlerinde ele aldık. Bu gelişme Türkiye'nin bölgede emperyalist bir güç olarak kendine rol biçmesi hedefinden ayrı ele alınamaz. Dolayısıyla bölgede bu denli uğursuz bir rol üstlenen Türkiye'deki işbirlikçi oligarşiye karşı izlenecek strateji de bölgesel etmenler dikkate alınarak geliştirilmelidir. Bu noktada, yine daha önceki bölümlerde ele aldığımız Kürt Ulusal Demokratik Özgürlük Hareketi'nin son 40 yılda, sadece Kuzey Kürdistan'da değil, dört parça Kürdistan'da ama özellikle Batı ve Güney Kürdistan'da elde ettiği mevzileri dikkate almak ve KUDÖH'nin bölgede elde ettiği konum ile uluslararası politikada sağladığı etkinliği dikkate almak gerekmektedir. Yine aynı şekilde, KUDÖH'nin Türkiye topraklarında, sadece Kuzey Kürdistan'da değil, ülkenin genelinde ve batı metropollerinde Türkiye devrimci işçi sınıfı hareketinin de aktif katılımı ile birlikte elde ettikleri siyasal etki ve gücü göz önüne almak önem arz etmektedir. Bu konuda ana insiyatifin ise KUDÖH'nin Kuzey Kürdistan'da 1984 yılından itibaren sürdürdüğü yoğun mücadelenin eseri olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Dolayısıyla Kürt halkının siyasal öncüsü önderliğinde geliştirdiği mücadele dikkate alınmadan Türkiye'nin sınıfsal sorunlarının çözümünü ele almak yaşamın gerçeği ile bağdaşmamaktadır. Her ne kadar program taslağımızda bu vurgu yapılmış olsa da, bugün bu birleşik mücadelenin sadece Türkiye açısından değil, bölgenin, Ortadoğu'nun devrimcileşmesi ve demokratikleşmesi açısından ele alınması gerektiğini zorunlu görüyoruz. Bunun nedenlerini ayrıca ileriki bölümlerde ele alacağız.

Bu yaklaşımın zorunluluğunun **ikinci** nedeni ise Türkiye'de sınıf hareketi üzerindeki durgunluğun çözümü ile olan bağıdır. Yazı dizimizin ilk bölümlerinde ele aldığımız 24 Ocak 1980 kararlarını ve onları yaşama geçirmek için gerçekleştirilen 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesini hatırlayalım. İşçi sınıfı üzerinde yapılan tüm deneyler ve sınıf hareketinin örgütsel olarak geriletilmesi sonucunda ortaya yeni bir durum çıkmıştır. Özünde artı-değer sömürsü çok daha nitelikli olarak artmış olmasına rağmen, işçi ve emekçiler yaratılan yeni neo-liberal ortam ve örgütsüzlük koşullarında kendilerini "kaybedecek bir dizi şeyi" olan insanlar olarak görüyorlar. Birakın siyasal, 80 öncesi gibi ekonomik sendikal mücadelelere dahi ilgi göstermiyorlar. İşten atılmaktan

orkuyorlar. Kredilerini ödeyemeyeceklerini, kazandıkları yeni alışkanlıkları yitirmekten çekiniyorlar. Eski işçi yatağı gecekondular mahallelerinin tümü 80 sonrası uygulanan politikalar ile modern yapılaşma niteliğinde ilçelere dönüştü. İmar afları ile yapılan gecekondular müteahhitlere büyük bedeller karşılığında satılarak işçi ve emekçiler daha önce rüyalarında dahi göremeyecekleri birikimler kazandılar. Diğer yandan sendikaların niteliklerini biliyoruz. Bu koşullarda 12 Eylül öncesi sınıf hareketi yaratmanın koşulları ciddi oranda zorlaştı. Sömürü azaldı mı hayır, tam tersine arttı. Demek ki, sömürülen ve ezilen işçi ve emekçileri harekete geçirmek için bizler de yeni yol ve yöntemler üretmek zorundayız. Metropollerde yaşayan ve çalışan işçilerin ezici çoğunluğunun kırsal alandan ve özellikle Kuzey Kürdistan'dan zorunlu göç yoluyla geldikleri bilinen bir gerçektir. Bu işçi ve emekçilerin ulusal duyguları körelmedi, geldikleri il, ilçe ve köylerle bağları kopmadı. Halen yakın çevreleri ve akrabaları bölgede yaşamaktadırlar. Aynı konu Alevi toplumu için de geçerlidir. Cumhuriyet kurulduğundan beri baskı, terör ve katliamlarla yüzleşen Alevilerin ve özellikle Kürt Alevilerin gerçeğini doğru kavramak gerekiyor. Sonuç olarak aidiyet duyguları, ulusal ve kültürel bilinçleri körelmemiş olan işçi ve emekçilerin bu kesimlerinin Kuzey Kürdistan ve Ortadoğu sorunlarına ne denli duyarlı oldukları gözardı edilmemeli, tam tersi, sınıf hareketinin geliştirilmesi açısından değerlendirilmelidir. Sınıf hareketi üzerindeki durgunluğu kaldırmak, TC devletinin bölgede yürüttüğü savaşın sonuçları ve bu savaşa verilecek yanıtın metropollerde yaşayan işçi ve emekçilere yansması ile birlikte ele alınmalıdır. Kürdistan'da uç veren direniş kıvılcımı dalga dalga Türkiye'nin batısında en ücra köşeye kadar etkisini göstermektedir, ve bundan sonra daha da fazla gösterecektir. HDP'nin ülke genelinde ve özellikle batıda etkinliğinin artması, elde ettiği sonuçlar doğrudan bu konu ile bağlantılıdır. Sınıf savaşımının yükselmesi ve parti program taslağında ön gördüğümüz Devrimci Halk Ayaklanması'nın yaratılması bu iki etmen ile sıkı sıkıya bağlıdır. Partimizin belgelerinde ve günlük propagandalarında Birleşik Devrimci Mücadele'den söz ederken vurgu yaptığı politik gerçeklik budur.

Ortadoğu'daki emperyalist saldırıların ve Türkiye'nin de doğrudan aktif olarak müdahil olmasının Marksist-Leninist bilim ve devrim teorisi açısından değerlendirilmesi gereken yanlarını ele alalım.

Hepimizin bildiği gibi Marx ve Engels işçi sınıfının dünya görüşünü geliştirirken Dünya Devrimi hedefini koymuşlardır. Hatta Dünya Devrimi'ni çok uzak olmayan bir gelecek için ön görmüşlerdi. Lenin, Büyük Ekim Devrimi pratiği ile o aşamada **Emperyalizmin Zayıf Halkaları**'nın zincirden kopacağını işleyerek Avrupa Devrimi'ni bir gereklilik olarak ön görmüştür. **Avrupa Devrimi** bölgesel bir devrim olarak, Rus Devrimi'nin ayakta kalarak gelişmesi için önemli bir hedef olarak ele alınmıştır. Bölgesel Avrupa Devrimi de gerçekleşmedi. Almanya'da 1918 Kasım Devrimi'nin kanla bastırılması Sovyet Rusya'da **Tek Ülkede Sosyalizm** stratejisinin geliştirilmesini zorunlu kılmıştır. Sovyet Sosyalizmi 74 yıl fiilen sürdü. Doğu Avrupa'da Halk Demokrasileri ve 1949'dan sonra Çin Devrimi, Doğu Avrupa'da devrimlerin gerçekleşme biçimi ve Çin'in toplumsal yapısının o dönemdeki elverişsizliklerinden dolayı bırakın Sovyet Sosyalizmi'ni geliştirmeyi, Sovyetler Birliği'ne proletarya enternasyonalizmi temelinde yeni görevler yükledi.

Emperyalist ülkelerde devrimlerin gerçekleşmemesi ciddi bir sorunsal olarak Sovyet komünistlerinin karşısına çıktı.

Günümüzde, **Dünya Devrimi**'nin kısa vadede gerçekleşme olanağı ön görülemiyor. (Burada bir parantez açalım. Çin Halk Cumhuriyeti'nde Sosyalizm'in geleceğinin nasıl şekilleneceği ve dünyanın en büyük ekonomik gücü durumuna geldiğinde dünya devrimci süreci açısından olası nasıl bir rol oynayabileceği bu yazımızın konusu olmamakla birlikte ele alınıp incelenmesi gereken bir konudur. Belki de dünya devrimi bu yolla gerçekleşme yoluna girebilir. Tartışılmalı!) Tek Ülkede Sosyalizm'in de emperyalist dünyanın ideolojik, askersel ve ekonomik baskıları karşısında yaşadığı zorluklar ve 74 yıllık SSCB pratiği değerlendirildiğinde anlaşılmalıdır. **Tek Ülkede Sosyalizm**'in hele de SSCB'deki karşı-devrim sonrası ayakta kalması deneyimler ele alınarak ayrıca değerlendirilmek zorundadır. Bu durumda güncel olan **Bölgesel Devrimler** olarak öne çıkıyor. Özellikle Emperyalizmin nükleer bir çağda yeni bir dünya savaşını göze alamadığı bir denge durumunda son 30 yılda geliştirdiği bölgesel savaşlar stratejisi dünya ilerici güçlerine, işçi sınıfına, ezilen ve sömürülen halklara bu devrimci perspektifi sunuyor.

Son 30 yılda Afrika'da ve Asya'da bölgesel savaşlar yaşandı, yaşanmaya da devam ediyor. Latin Amerika 90'lardan sonra bölgesel savaşlar açısından bir durağanlık içinde ancak ABD emperyalizminin önümüzdeki yıllarda tekrar gündeme alacağı kesin olarak değerlendiriliyor. Asya'da bölgesel savaşlar bir yandan Merkezi Asya'da özellikle Afganistan ve çevresinde körüklenirken ABD ve NATO, Çin Halk Cumhuriyetini zayıflatmak için Asya-Pasifik Savaş Stratejileri geliştiriyor. Rusya'yı Afganistan üzerinden kuşatarak BDT üyesi Orta Asya'daki eski Sovyet Cumhuriyetlerini etki alanına almayı hedefliyor. Tüm bu gelişmeler çerçevesinde değerlendirildiğinde Ortadoğu'da 50 yıldır aralıksız süren bölgesel savaşlar günümüzde yeni niteliksel bir aşamaya yükselmiştir. Daha önceleri Filistin savaşı, Lübnan ile İsrail, İran ile Irak, Irak ile Kuveyt arasında yaşanan savaş ve çatışmalar son on yıl içinde Suriye, Irak ve İran'da yaşanan gelişmeler ile farklılıklar göstermeye başladı. Suriye, İran, Irak ve hatta Türkiye arasında adı konmamış savaşın merkezinde, bu dört devletin her birinde parçalanmış olarak var olan devletsiz bir halk olan Kürt halkının mücadelesi belirleyici bir etmen olarak öne çıktı. İşte, bu gerçekliği devrimci açıdan yorumlayıp, buradan devrimci bir strateji geliştirmek günümüzde yüz yüze olduğumuz gerçekliktir. Kürt halkının siyasal öncüsü PKK, kendi açısından bu durumu analiz etmiş ve 40 yıldır yürüttüğü devrimci savaşımını son 20 yılda yeni bir aşamaya yükseltmiştir. Daha önce Bağımsız Kürdistan hedefiyle Kuzey Kürdistan ağırlıklı mücadele yürüten örgüt, 2000'li yıllar ile birlikte bölgede Demokratik Konfederalizm adı altında yeni bir strateji geliştirdi. Ağırlıklı olarak dört parçada Kürt halkının Ulusal Birliği hedefini içeren ve dört parçanın bulunduğu ülkelerin demokratikleştirilmesini ön gören bu strateji dört parçada da karşılık bulmaktadır. Komünistler bu alanı değerlendirip, KUDÖH'nin de üstlendiği rol ve yürüttüğü mücadeleyi dikkate alarak dört hatta daha fazla ülkedeki kardeş Komünist Partileri ile bölgeye yönelik devrimci bir strateji geliştirme görevi ile karşı karşıyadır.

Türkiye, Suriye, Irak, İran, Ürdün, Filistin ve Lübnan Komünist Partileri'nin bu alanda yaratacakları bölgesel eşgüdüm, KUDÖH'nin yürüttüğü mücadele ile birleşik bir mücadele olarak örgütlendiğinde ortaya bölgesel devrimin koşulları çıkacaktır. Emperyalizm bugün bölgeyi alt üst eden bir savaş yürütüyor ve

kendisine bağımlı kıldığı devletlerin çıkarlarını bu savaşa bağlı kılıyorsa, işçi sınıfının politik öncü örgütleri, ilerici devrimci demokratik güçler de kendi açılarından devrimci stratejilerini geliştirip ilgili tüm ülkelerde emperyalizm ve kapitalizm karşıtı bir devrimci strateji geliştirebilirler. Henüz 70'li yıllarda Ortadoğu Devrimci Çemberi olarak nitelenen, o dönemde SSCB'nin varlığı koşullarında yaşama geçirilemeyen bu strateji günümüzde güncel ve sonuç alıcı bir strateji olarak değerlendirilmelidir. Yaratılacak devrimci dönüşümler tüm ilgili bölgesel devletlerde sonuç alıcı olacağı gibi Ortadoğu'da oluşacak devrimci demokratik yapı Balkanlardan Kafkaslara kadar etkin bir devrimci dönüşümü tetikleyecektir.

Lenin "**emperyalist savaşlar devrimlerin şafağıdır**" tespitini yapmıştır. Bu tespiti ne kadar karşılığının olduğunu I.Dünya Savaşı sürecinde Büyük Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesi ve II.Dünya Savaşı sonrasında Doğu Avrupa'da ve Balkanlar'da Sosyalist yönelimli Halk Demokrasilerinin oluşması ile yaşadık. Ortadoğu'daki savaş hali bu çerçevede ele alınmalıdır.

Ortadoğu'da bölgesel olarak bu devrimci sürecin öznesi mevcuttur. Türkiye açısından ele alındığında, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt ulusal demokratik özgürlük hareketinin birleşik mücadelesinin örülmesi bu sürece belirleyici bir itki kazandıracak, hem bölgesel devrim, hem de Türkiye devriminin gerçekleşmesi açısından karşılıklı diyalektik bir bağ oluşturacaktır. Bunun böyle olduğu, bugünden Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da yürütülen birleşik mücadelenin ulaştığı boyut ile kanıtlanmıştır. Güncel ve acil görev bu stratejiyi pratikte daha da geliştirerek uygulamak ve sonuç alıcı niteliğe kavuşturmadır. Kürt halkının dört

parçada yürüttüğü mücadele, Türkiye, Suriye, Irak ve İran başta olmak üzere ilgili ülkelerdeki sınıf hareketi ile birleştiğinde dört ülkede sonuç alıcı bir devrimci perspektifi içermektedir. Bu ülkelerde elde edilecek sonuç da ikinci aşamada Ürdün, Filistin ve Lübnan halklarının mücadelelerini kapsayacaktır.

Emperyalizmin bölgeden sökülüp atılması ve başta Türkiye olmak üzere ilgili bölge devletlerinde gerçekleştirilecek devrimci demokratik dönüşümler Anti-emperyalist Demokratik Halk Devrimi'nin görevlerinin tamamlanması ile Sosyalizm'e yönelecektir. Bölgesel olarak bir dizi devleti kapsayacak bir sosyalist devrim sürecinin Marksist-Leninist devrim teorisi açısından değerlendirildiğinde güncel olarak tek doğru yöntem olduğu anlaşılmaktadır. Türkiye ve diğer bölge ülkelerinde Devrimci Halk Ayaklanması'nın koşulları bu şekilde sağlanabilecektir. Bu durumda sınıf hareketi üzerindeki ölü toprağını atmış ve tarihsel misyonunu yerine getirmeye yönelmiş olacaktır.

TKP Program Taslağı tartışılırken bu yazı dizisinde ele aldığımız konuların ve vardığımız sonucun değerlendirilerek kapsama dahil edilmesini bir gereklilik olarak görüyor bu konuyu TKP Program Komisyonu'nun dikkatine sunuyoruz. Parti örgütlerimiz ve kadrolarımızın da bu konuda görüşlerini ifade etmelerine ve program tartışmasının bu aşamasına aktif olarak katılmalarını önemli bir katkı olarak değerlendiriyoruz. Bu yazı dizisini sonlandırırken, konuyu önümüzdeki sayılarda farklı yoldaşlarımızın zenginleştirici metinleri ile ele almaya devam etmelerini öneriyoruz.

TKP 101 Yaşında!

anıyorlar. Ahlaki çöküntü, her şeyin paraya endekslendiği bir dönem yaşıyoruz. İşbirlikçi oligarşi topraklarına kadar ülkenin tüm varlıklarını emperyalist tekellere peşkeş çekiyor. Tarım ve hayvancılık ülkesi artık kuru fasulye, mercimek ve saman dahi ithal eder duruma getirildi. Bu koşullarda işgücü sömürsüne son verilerek, işçilerin, emekçilerin, halkların özgürce yaşayacağı bir düzene özlem artıyor. Bu ihtiyaç baskı, sansür, yasaklar ve devlet terörü ile bastırılarak insanlık düşmanı bozuk düzen sürdürülmeye çalışılıyor.

Türkiye işçi sınıfının, emekçilerin, yoksul halkların tek çıkış yolu Türkiye Komünist Partisi'nin gösterdiği yoldur. Türkiye ve Kürdistan halkları TKP'nin müdahil olmadığı hiç bir çözüm ile özgürlüğüne kavuşamaz. TKP'nin 1920'de onaylanan Birinci Programı "Amele ve Rençberler Şuraları Cumhuriyeti" ön görüyordu. Günümüzde işçi sınıfının, emekçilerin ve yoksul halkların yegane çözümü "Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti" hedefini gerçekleştirmektir. TKP bu amaç için mücadele ediyor. Türkiye işçi sınıfının ve Kürt halkının mücadelesinin birleşik bir mücadele olarak geliştirmek ve Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi'nin görevlerini birleşik bir mücadele sonucunda gerçekleştirmek, Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'nin yolunu açacaktır. 1920'de nasıl ki Anadolu ve Rumeli savaş ateşleri altında idiye, bugün de Ortadoğu ve Kürdistan savaş ateşleri altında. Türkiye'nin geleceği Ortadoğu'daki gelişmeler ile sıkı sıkıya bağlıdır. Ortadoğu'da savaş ateşleri aynı zamanda devrimin şafağının habercisidir ve bütün bölgeyi etkileyecektir. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt devrimci demokratik özgürlük güçlerinin birleşik devrim mücadelesi bu nedenle stratejik önemdedir. TKP, işçi sınıfının politik öncü örgütü

olarak, Devrim Cephesi içinde yer alan tüm devrimci güçler ile barış, demokrasi, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde sorumluluğu gereği görevlerini yerine getirmektedir.

Partimizin kuruluşunun 101. yıl dönümünde başta Mustafa Suphi ve yoldaşları olmak üzere, toprağa düşen tüm yoldaşlarımızın, devrimcilerin ve özgürlük savaşçılarının tamamlayamadığı görevlerin tamamlanması görevi ile karşı karşıyayız. Sınıf hareketi "söndü", diyenlere, Kemalizm artıkları ile çözüm arayanlara, soykırımcı, katliamcı, emperyalizme göbekten bağımlı kapitalist cumhuriyetin "kazanımlarını" korumaya hevesli olanlara karşı, inatla ve sınıf bilincimizle Mustafa Suphi, Reşad Fuad Baraner, Yakup Demir ve İ.Bilen yoldaşların Leninci devrimci çizgisini yaşama geçirmek için savaşıyoruz. Türkiye Komünist Partisi'nin 101. kuruluş yıl dönümü, Türk, Kürt ve diğer uluslardan tüm işçi sınıfımıza, emekçilere, köylülere, gençlere, kadınlara, işsizlere, emeklilere kutlu olsun. Şan olsun dönümüz, bugünümüz, yarınımız partimiz TKP'ye!

- **Yaşasın Marksizm-Leninizm!**
- **Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!**
- **Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Birleşik Devrim Mücadelesi!**
- **Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!**

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

10 Eylül 2021